

Małgorzata Kaczanowska, Tadeusz Wójcik

Kraków - Nowa Huta - Krzesławice III. Stanowisko 41

Informator Archeologiczny : badania 13, 107-108

1979

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wyposażony w dwa zespoły broni wyraźnie odgraniczone od siebie, zalegające na przeciwległych skrajach jamy.

Interesującym odkryciem również w tej partii cmentarzyska był podbrukowy grób ciałopalny, w którym kolisty, trzywarstwowy bruk kamienny nakrywał jamę średnicy 1 m wypełnioną ziemią z intensywną zawartością spalenizny i przepalonych szczątków kostnych.

Odrębnością cech wyróżnia się spośród wszystkich 372 przebadanych grobów, pochówek ciałopalny nr 313 wyposażony w 11 naczyń zróżnicowanych typologicznie, z których 3 egzemplarze stanowią typ nie występujący dotychczas, a reprezentujący reliktową formę środkowego okresu lateńskiego.

W przyszłym sezonie przewiduje się jeszcze sprawdzenie zasięgu cmentarzyska od strony zachodniej.

KRAKÓW-Nowa Huta-Branice
Stanowisko 41

Muzeum Archeologiczne
w Krakowie
Oddział w Nowej Hucie

Badania prowadzili mgr G. Tobołowska i mgr Tadeusz Wójcik /autor sprawozdania/. Finansowała Huta im. Lenina. Pierwszy sezon badań. Osada wielokulturowa.

Stanowisko 41 położone na wysokiej, lewej terasie Wisły /teren intensywnej gospodarki rolnej/ zajmuje obszar ok. 25 hektarów. Odkryte zostało w wyniku planowych badań powierzchniowych wiosną 1979 r. Przeprowadzono badania ratownicze, odkrywając w kilku wykopach sondażowych, o łącznej powierzchni 3 arów, dwie jamy i dziesięć śladów po słupach. Jama nr 1 zawierająca bardzo dużą ilość polepy i zwęglone szczątki ziarn zbóż może być datowana na podstawie nielicznych fragmentów naczyń na późny okres lateński. Obiekt nr 2 zawierał elementy wczesnobrązowe, wśród których wyróżniono materiały kultury trzcienieckiej.

Nie przewiduje się w najbliższym czasie kontynuacji badań.

KRAKÓW-Nowa Huta-Krześlawice III
Stanowisko 41

Muzeum Archeologiczne
w Krakowie
Oddział w Nowej Hucie

Badania prowadzili dr Małgorzata Kaczanowska /autorka sprawozdania/ i mgr Tadeusz Wójcik. Finansowała Huta im. Lenina. Drugi sezon badań. Osada z okresu lateńskiego i neolitu.

Na stanowisku tym w roku 1957 odkryto podczas robót ziemnych na terasie lewego brzegu Dłubni obiekty neolityczne związane z kulturą ceramiki wstęgowej rytej oraz chatę z celtycką ceramiką malowaną.

Celem tegorocznych prac było określenie zasięgu osadnictwa neolitycznego. W tym celu założono na terenie stanowiska szereg rowów sondażowych o łącznej powierzchni 363 m². Rowy o przebiegu po osi NEE-SWW obejmowały teren od skraju terasy Dłubni w jej głąb.

W wyniku badań stwierdzono ślady osadnictwa neolitycznego, silnie zniszczone przez późniejszą erozję, oraz liczne obiekty związane z osadnictwem grupy tynieckiej kultury celtoprzeworskiej, w postaci jam zasobowych, palenisk oraz 4 prostokątnych chat zagłębionych w ziemię, ze śladami słupowymi pośrodku, prawdopodobnie związanymi z konstrukcjami dachu. W warstwie kulturowej, jak i w obiektach znaleziono liczne fragmenty ceramiki toczonej na kole, malowanej czerwono i białą. Osadnictwo neolityczne reprezentowane było przez materiał kultury ceramiki wstęgowej rytej, pochodzących w większości ze złoża wtórnego oraz obiekt związany z grupą Wyciąże-Złotniki.

W wyniku badań uzyskano również niezwykle interesujące profile, pozwalające na rekonstrukcję procesów erozyjnych na terenie Dłubni.

KRZAN
woj. leszczyńskie
Stanowisko 1

patrz
neolit

MASŁOMEJCZ, gm. Hrubieszów
woj. zamojskie
Stanowisko 9

patrz
okres wpływów rzymskich

LUZINO
woj. gdańskie
Stanowisko 17

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadziła mgr Barbara Wiącek. Kontynuacja badań z 1971 r. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Gdańsku. Osada produkcyjna kultury wschodnio-pomorskiej.

Na stanowisku, na którym w 1971 r. odkryto fragmentarycznie zachowaną łódź dłubankę wraz z zespołem palenisk, wznowiono badania z powodu niszczenia osady.

Wytyczone sondaże i wykopy o łącznej powierzchni 2,5 ara miały na celu uchwycenie zasięgu osady od strony zachodniej, północnej i częściowo południowej na nienaruszonym jeszcze obszarze. Odkryto 30 obiektów głównie palenisk zgrupowanych w większości w wykopie nr 7, w pasie o wymiarach 6 x 12 m ciągnącym się w kierunku północno-zachodnim.

Paleniska składające się z 2-3 warstw spękanych i rozkruszonych kamieni były nasycone na ogół warstwą intensywnie przepalanej ziemi z zawartością węgla drzewnego oraz ułamków ceramiki. Cechą charakte-